

Čís. 3765.

Zásady § 173 tr. zák. o sčítání částek nelze použití v zákoně o úplatkářství čís. 178/1924 sb. z. a n. pro rozhodnutí otázky, jde-li o nepatrný prospěch, na nějž veřejný činitel nemá práva, či o prospěch stupeň ten převyšující.

(Rozh. ze dne 5. února 1930, Zm II 135/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 12. března 1929, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3. tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin podle § 3 zákona o úplatkářství ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n., mimo jiné z těchto:

d ů v o d ů:

Rozsudek nalézacího soudu bere za prokázáno, že obžalovaný v letech 1925, 1926 a 1927 jako vrchní kancelářský oficál, který byl pověřen vedením ověřovacího rejstříku v M. K., prováděl legalisací podpisů zástupců peněžních ústavů v M. o své újmě mimo sídlo okresního soudu, že za ověřování podpisů žádal, pokud se týče dával si vyplatiti útraty komisí, v jednotlivých případech částky 10—100 Kč, celkem 444 Kč 80 hal; míní však, že nelze, jak činí obžaloba, — posuzovati celkový přijatý peníz 444 Kč 80 hal. jednotně, nýbrž jednotlivé částky v jednom každém případě poskytované zcela samostatně. Dospívá k názoru, že se opětovně jednalo jen o prospěchy nepatrné, na něž obžalovaný sice neměl práva, že však jeho jednáním nebyl jinak dotčen důležitý zájem veřejný. Nelze přisvědčiti zmateční stížnosti státního zastupitelství, pokud vytýká rozsudku nesprávný výklad zákona (§ 281 č. 9 a) tr. ř.) pro rozložení úplatku celkově za dobu tří let přijatého na částky, které byly obžalovanému poskytnuty vždy po každém jednotlivém jeho úkonu. Nalézací soud podotýká vhodně, že není správným použitím zásady § 173 tr. zák. o sčítání částek i v zákoně čís. 178/1924 Sb. z. a n. pro rozhodnutí otázky, jedná-li se o nepatrný prospěch, na nějž veřejný činitel nemá práva, či o prospěch stupeň ten převyšující, ježto účelem tohoto zákona jest ochrana čistoty veřejné správy, a nelze činy v něm uvedené posuzovati s hlediska deliktů majetkových. Činnost obžalovaného spočívala v požadování a přijímání úplatků za vykonávání jednotlivých, zcela samostatných úkonů, k nimž jako veřejný činitel byl povolán, za ověření podpisů a trestní činnost byla v každém případě dokonána již žádáním (příjetím) poskytnuté mu úplaty za určitý výkon (za určité výkony současně provedené). Namítá-li zmateční stížnost, že »odměny byly poskytovány určitým ústavem opětně za úřední výkony téhož druhu na základě všeobecné úmluvy s obžalovaným, takže tyto úkony byly v jakési souvislosti«, přehlíží, že vzájemnou dohodu a úmluvu mezi stranami rozsudek vůbec nezjišťuje, že však ani dohoda nebyla by důvodem, by jednotlivá požadování a přijímání úplatků vždy za určitý úřední výkon, vespolek na sobě nezávislá, nebyla vzhledem k doslovu

příslušné trestní normy posuzována jako řada samostatných trestných činů v jednom každém případě vždy dokonaných, an týž druh určitého úředního výkonu nevyklučuje nikterak opakování téhož trestného činu, a o vnitřní souvislosti oněch různých legalisací nemůže býti řeči.

Čís. 3766.

Katharální zánět (krku) se zvýšenou teplotou může býti neodvratnou překážkou ve smyslu třetího odst. § 427 tr. ř.

(Rozh. ze dne 6. února 1930, Zm I 462/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání odporu obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 10. května 1929, jímž byl obžalovaný za své nepřítomnosti uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák., a věc vrátil soudu první stolice k dalšímu jednání po rozumu § 427 posl. odst. tr. ř.

D ů v o d y:

Obžalovaný, jenž se, byv řádně předvolán, nedostavil k hlavnímu přelíčení, prokázal výsledkem ošetřujícího lékaře MUDr. Arnošta K-e a jeho vysvědčením, že byl v den hlavního přelíčení v ordinaci tohoto lékaře, který na něm shledal katharální zánět (krku) se zvýšenou teplotou a doporučil mu pobyt v místnosti. Poněvadž lékař zároveň nevyloučil možnost, že by obžalovaný cestou do Prahy své onemocnění zhoršil, jest pokládati ono onemocnění za nedvratitelnou překážku po rozumu § 427 posl. odst. tr. ř., která zabránila obžalovanému, by se dostavil k hlavnímu přelíčení. Odůvodněnému odporu (námitkám) bylo proto vyhověti.

Čís. 3767.

Předpisy trestního řádu pro hlavní přelíčení jsou ovládány zásadou ústnosti a bezprostřednosti, jejímž důsledkem jest jednak, že nejen členové nalézacího soudu, nýbrž i strany mohou vyslychaným osobám dávatí otázky podle § 249 tr. ř., jednak že nalézací soud jest povinen dbáti výjimky z této zásady, stanovené v § 252 tr. ř.

Jde o porušení této zásady (§ 281 čís. 4 tr. ř.), dal-li nalézací soud přes odpor obžalovaného přečísti protokol svědka, jehož osobní předvolání k hlavnímu přelíčení státní zástupce v obžalobě navrhoval, avšak, když se svědek nedostavil, navrhl přečtení jeho protokolu.

(Rozh. ze dne 6. února 1930, Zm I 701/29.)